

[Arbejdsministeren]

Det, der er problemet med jobtilbudsordningen, er ikke ordningens indretning, men den belastning, det omkringliggende samfund, beskæftigelsessituationen, den store tilgang til arbejdsmarkedet osv. i forening lægger på ordningen. Det er det, der er problemet ved den.

Så kan man jo diskutere, hvad man skal gøre, når man står over for vanskelighederne, og vi har vanskeligheder, vi har reelle vanskeligheder, vanskeligheder, som vi bliver nødt til at tage alvorligt med arbejdstilbudsordningen. Skal man så gøre, som fru Lilli Gyldenkilde gør det, altså slå kasketten ned og sige: o.k., det vil vi ikke gøre noget ved, eller skal man sige: til trods for disse vanskeligheder handler dette her altså om i tusindvis af enkelte menneskeskæbner, og vi har en forpligtelse til at skaffe disse mennesker et stykke arbejde? Udfordringen til os er jo ikke andet end, at vi skal skaffe fem til seks procent flere arbejdspladser frem inden for den del af arbejdsmarkedet, som det offentlige direkte har herredømme over.

Min slutbemærkning skal være, at vi meget gerne vil overveje alle de positive forslag, der har været her i dag inklusive socialistisk folkepartis forslag, men vi vil altså ikke overveje den del af forslaget, der går ud på at forlænge den periode, inden for hvilken arbejdskravet skal beregnes.

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Holm (V):

Arbejdsministeren følte sig en smule stødt over bemærkningen om uvederhæftighed. Jeg sagde unøjagtig eller måske uvederhæftig, og hvorvidt den er uvederhæftig eller ikke, er der for så vidt ikke andet end arbejdsministerens samvittighed, der kan gøre op. Men hvis arbejdsministeren jævnt hen skønner forkert, mister vi tilliden til de oplysninger, som arbejdsministeren kommer med. Vi fik ret så håndfaste tilsagn sidste sommer om, at der ikke var nogen ændringer i forudsætningerne, og alligevel var der ganske kort tid efter ganske væsentlige ændringer i forudsætningerne. Når vi så sammenholder disse oplysninger med det notat om indberetningen fra AF-kontorerne, giver det nok anledning til en vis skepsis på den baggrund i hvert fald.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal takke ministeren, fordi han i det mindste ville være med til at overveje to andre punkter, jeg havde nævnt, om ikke det med at ændre på 26 ugers reglen. Men jeg må sige til arbejdsministeren, at det altså ikke kan nytte noget at stå heroppe fra talerstolen gang på gang og skyde socialistisk folkeparti i skoene, at vi ikke også er dybt bekymrede over den store arbejdsløshed og derfor ønsker så mange i arbejde som overhovedet muligt i morgen, om det kunne lade sig gøre. Men det, vi drøfter, er nogle forskellige ordninger, hvorved vi kan gøre det, og når vi får et notat som det, vi har fået her, og som siger, at en ordning ikke fungerer, så lad os dog få den til at fungere. Det er jo det, jeg siger: lad den så stå, og lad os få den til at fungere, og lad os så lade være med at bilde nogen ind, at det arbejdstilbud, som indgår i den marts pakke, som handler om ungdomsarbejdsløshed, er et forslag, som kan få anden betydning, end at køen vil blive større. Det er det, jeg siger til arbejdsministeren. Jeg er glad for, at det ikke blev afvist, at man muligvis kunne bruge midlerne på en lidt anden måde, men jeg er bange for, at der ikke bliver ændret noget alligevel, og det bekymrer mig meget. Det kan nu engang ikke nytte noget at afsvære virkeligheden, og virkeligheden er, at der er 43 pct. af de arbejdsløse, som skulle have haft et jobtilbud, som nu står for at miste deres understøttelse, og som må gå over på bistandsloven i stedet for, og det er mindre end deres understøttelse. Det, jeg forsvarer, hr. minister, er, at de mennesker må have det jobtilbud, så det undgås. Hermed siger jeg jo ikke, at vi skal afskaffe denne ordning her og nu; det, jeg siger, er, at vi skal lade være med at brodere videre på den, før vi har fået det, der foreligger, til at fungere.

Waldorf (VS):

Der er to problemer i denne diskussion. Det ene er, hvordan vi sikrer, at folk overhovedet kan få et arbejde, så de undgår at gå arbejdsløse i årevis. Det andet handler om, hvordan hele dette lovgivningssystem kommer til at virke, når man accepterer, at der skal være tvangsforanstaltninger forbundet med lovgivningen; det er dér, tidsbegræns-